

מחוויות הדרך

הדגל מונקה. שלמה לויצקי מניף דגל קרנטניה, בכניסה לנמל. את הדגל הצהוב חייבת כל ספינה להניף לפני כניסתה לנמל עד לאחר ביקור הרופא, הקובע כי אין בה מחלות. אז הוא מורד והספינה יכולה להכנס. רוב מדינות העולם הנהיגו בקורת זו כדי להימנע ממחלות.

זה לא כלום... כשמישהו תופס כריש בים התיכון, זוהי חוויה. כשישראלים תופסים כריש בים התיכון, זוהי כמעט היסטוריה. יענקלה רכש, המזוהה את הכריש, מספר בצניעות: "זה כלום! צריכים הייתם לראות את ההוא, שברח ממני. לעזאזל, כמעט תפסתי אותו!"

המשוגע מרחובות. מלח במל זר יכול להרשות לעצמו כל מיני דברים. שלמה מנוחין, ה'ושב בענלה, למשל, לא היה מרשה לעצמו לעשות כך ברחובות, שם הוא נר. אבל בסניג'ר אנשים רק הסתכלו בו, ואמרו: "אה, כו, זהו הישראלי המשוגע..."

ארוחה בלב ים. זוהי משמרתו של שלמה לויצקי, אבל גם זמן ארוחת הצהריים. יענקלה, שבישל את הארוחה החמה, הניש צלחת לשלמה, האוכל ביד שמאל ואוחז את ההגה ביד ימין. "דבר אחד היה לנו, מספרים הבחורים: 'תיאבון בריא. קשה היה לטפסו'."

רעו. עתה היו לסירה מפרשים חדשים וחזי קים; לחץ הרוח עליהם היה אדיר: התורן הראשי נשבר כגפרור דק.

כשעלה הבוקר, לא ידע איש להסביר כיצד לא נטרפה הסירה: שני התרנים נשברו. התא היה שטוף כולו מים, רסיסי זכוכית ושברי עץ התגוללו בכל פינה. המנוע הש" תעל כאילו גסט. כשהבחינה הסירה במעגן, ליד אחד האיים, מיהרה אליו בגיל. היה זה מחבוא של מבריחים ושוודדי ים, השורצים לאורך חופי איטליה וצרפת, מבריחים סחור רות מטנג'יר, הנמל הבינלאומי בו אין מטי לים מכס או מס כלשהו על סחורות.

ישראלה הטילה עונג ליד פירת מנוע משורינת, שעל סיפונה נראו קני מכוונות יריה. מפקד הסירה התבונן בארבעת המל" חים המזוקנים והפרועים, שנראו בדיוק כמו

הפנו את החרטום לעבר האוקיינוס. הם יי' הרו להגיע לחוף המערבי, שם הובטחה להם עבודה עליידי קבלן שעסק בכריחת עצים בג'ונגלים. בכסף זה היו צריכים להעזר כי הפלגתם דרומה.

האסון בא כעבור יומיים. הסירה הפליגה בים שקט, בחשכה. לא היתה כל רוח ורק גשם ירד ללא הפסק. פתאום חש יורם כי מחוג הברומטר ירד באינץ' וחצי: סימן לסערה אדירה. עוד לפני שהספיקו לפתוח את דלת התא, שמעו הצעירים את צווחת הסערה.

תוך שניות הפך הים השקט לגיהנום רועש. הרוח היכתה את הסירה במהלומה שהרעידה אותה עד למעמיקיה. המפרשים התנפחו בא' וזר עוד בטרם אפשר היה להורידם. בסערות קודמות, לא עמדו המפרשים במבחן, ונק'

שתי קבולות פנים. עוד לפני שהטילה ישראלה את עוגנה בנמל, הרשתה המשטרה לבני המשפחה ולידידים לעלות על סיפונה. אחרי הנשיקות ולחיצות היד, באו הדברים החגיגיים יותר. אנשי הסירה הוציאו בקבוק וייסקי שקוטי ששמרו עליי מניברלטר. שתי לחיים. משמאל: אנשי הצוות עונים על שאלות העיתונאים שהצטופפו בתא הקטן של הסירה.

גוברלטר, ושבילם, היתה סימן דרך חשוב מאד. אמנם מצבם שפ היה דחוק וכל שיליונ שהוציאו כאב להם, אולם רוחם היתה מרו ממט ביותר: הים התיכון השתרע מאחורייהם, לפנייהם רמו האינסוף של האוקיינוס הפתוח. הסירה, שעמדה עשרות פעמים בס' כנת טביעה, התכוננה עתה לשלב מסוכן ומשכר יותר.

הרפתקנים בין שודדים

בנקודה זו עזב צבי קפלן, המכונאי שזו היתה הפלגתו הראשונה בים. עוד באיטליה הורע מצב בריאותו ועתה הוחלט כי ישוב ארצה. ארבעת הנותרים עזבו את המיצר הצר,

כמו נסיכים: טיולים, מלחמות-שחרים, ביי לויים במועדונים, קבולות פנים והארחות. לעת ערב היו חוזרים לסירה, שעגנה במימי מועדון השייטים המפואר.

גם הקהילה היהודית התעניינה בהם, איר' גנה כמה מסיבות לכבודם. כמוכרת, נתנה להם בארוכטר חדש, "כדי שתדעו מראש על פרוץ הסערות, שאנחנו מקמים שלא יבואו." איהול זה השפיע לטובה על הבחורים, אך לא על מזג האויר: מברצלונה עד גוברלטר נשבה רוח עזה מאוד. למולם היתה זו רוח גב שרחפה את ישראלה במהירות עצומה. לפעמים היה קשה לנו להחליט אם זוהי סירה או מטוס! סיפרו אנשי הצוות "לפע' מיס היה נדמה לנו גם שהיא צוללת."

